

LILY BROOKS-DALTON

DÍTĚ SVĚTLA

preložil Marek Čt'rnáct

Svět se noří do tmy a světlo se stává vzpomínkou...

ROMÁN

DÍTĚ SVĚTLA

The Light Pirate

Copyright © 2022 by Lily Brooks-Dalton

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marek Čtrnáct, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6851-6 (pdf)

DÍTĚ SVĚTLA

LILY BROOKS-DALTON

přeložil Marek Čtrnáct

F0B0S

Obsah

ENERGIE		7
VODA		101
SVĚTLO		213
ČAS		329

pro Ofurhe

ENERGIE

Kdesi západně od Afriky, tak daleko od souše, že obzor je na všech stranách prázdný, začne bouře. Voda je teplá, vlny vysoké. Vzduch ztěžklý vlhkostí. Závan větru se zarazí, vrátí se a začne vířit do podoby něčeho nového. Vytvoří uzavřený okruh, shromažďuje sílu a stále více se stahuje. Tímto způsobem bouře roste. Zraje. Učí se, jak udržet tvar. Teplá voda ji živí, vykrmuje a potom ji pobídne směrem na západ.

Když bouře klouže přes Atlantik, sledují ji elektronické oči. Netrvá dlouho a vyslouží si jméno. Píší se zprávy o její rychlosti a velikosti. Podnikají se přípravy. Na tomhle moři jsou i jiné bouře, jiné kapsy horkého, vlhkého větru a mraků ztěžklých deštěm. Ale tahle? Tahle je všechny přeroste.

Frida se z okna kuchyně dívá na Kirbyho, zatímco pod slabým proudem vody omývá brambory Yukon Gold. Když drhne ty matně žluté slupky, rozhodne se, že je nebude loupat. Kluci si toho třeba nevšimnou, pokud je důkladně rozmačká – a kdyby ano, bude se ohánět nutriční hodnotou. Venku, pod odulou fialovou oblohou, kterou prořezávají ostré listy kokosové palmy, Kirby skládá pytle s pískem ke dveřím kůlny. Klimatizace je puštěná na plné pecky, ale Frida i tak cítí ve vzduchu bouři, něco jako ozón, benzín a hlinu smíchané dohromady. A cítí v tom ještě něco. Hurikán už je blízko.

Dítě začne silně kopat a Frida se musí chytit kuchyňské linky, dokud toho nenechá. Má pocit, že by ji tahle maličká, nenarozená věc mohla sklátit. Žádala Kirbyho – ne, prosila ho –, aby je vzal na sever, mimo ten kužel nejistoty. Tohle je už třetí hurikán letošní sezony a třetí případ, kdy se chtěla evakuovat. Ten první se zmínil do tropické bouře, ještě než se dostal k pevnině. Lilo, hrozně foukalo, ale to bylo všechno. Druhý vylezl na protější pobřeží a nadělal paseku v Sarasotě a Tampě, než se stočil zpátky do zálivu. Před každým z nich Kirby tiše poslouchal její prosby, uklidňoval ji, aniž by podlehl jejím obavám, ale dneska ráno se v něm cosi změnilo.

„Dej se do kupy,“ vyštěkl. „Nikam nejedem.“

Ta tvrdost v jeho hlase ji ranila, šokovala. Bylo to něco nového. Nebo aspoň nového *pro ni*. Znali se jen něco málo přes

rok a teprve před šesti měsíci se vzali. Musejí se toho jeden o druhém ještě hodně naučit.

Jako opravář vedení je k těmhle bouřím vázaný, ale i kdyby ne, stejně by ho tu drželo něco jiného. Vždycky to o něm věděla. Stejně by trval na tom, že tenhle dům je pro ně nejbezpečnějším místem ze všech. Tenhle dům, opevněný jeho prací, chráněný před mořským větrem divokou změť stálezelených dubů a cypřišů, které se tyčí hned za dvorkem, ale především stráženy silou jeho vůle. A není to snad aspoň zčásti důvod, proč se do něj zamilovala? Tahle jeho víra ve vlastní schopnosti. Tenhle příslib ochrany. Netečné, nehybné závaží – kotva ukrytá v jeho hrudním koši, která ho poutá k zemi, k Fridě, k Floridě. Pokud věří, že jsou v bezpečí, možná by tomu měla uvěřit i ona.

Přiloží ruku ke svému obrovskému břichu, upustí do cedníku poslední bramboru a zavře kohoutek. Panika, kterou pociťuje už celé dopoledne, sílí. Kdysi to takové nebylo. Kdysi bývala statečná. Nebo ne? Ta žena, kterou bývala, jí teď přijde nemožně vzdálená. Jako sen, který už si nedokáže tak úplně vybavit. Venku se ozve rána a vyleká ji, ale to jenom Kirby pokládá další pytel s pískem. Tohle je teď ona. Ta úzkost se stala její součástí. To, jak sebou dnes dětátko mele, je skoro tak naléhavé, aby ji to přimělo nasednout do nákladáku a vydat se na sever sama. Klíčky leží na stole. Mohla by prostě všechno nechat tam, kde to zrovna je, kuře v troubě, zeleninu na prkýnku, brambory v cedníku. Vzala by s sebou svoje nevlastní syny? Ne, ti by s ní nejeli, ani kdyby chtěli.

Ty zvířené mraky se celé dopoledne stále pevněji a pevněji omotávaly kolem oblohy, až z ní nakonec vymáčkly všechnu modř. Z okna sleduje Kirbyho, jak obdivuje svoji hromadu pytlů před kůlnou a přesouvá se k domu; je si tak jistý tím, že jeho přípravy jsou dokonalé. Jistý, že svého starého protivníka porazí. Velká kokosová palma, co se sklání nad dvorkem, se teď celá kymácí. Její kořeny jsou zabořené hluboko pod divočinu,

která číhá na okraji pozemku, ale kmen se houpe nad trávnickem, jako by se divočina těmi velikými prstovitými listy natahovala po domě. Jako by se pokoušela polaskat rodinu, která tu žije. Nebo je všechny rozdrtit. Nebo obojí, protože Frida moc dobře ví, že krása a násilí jdou ruku v ruce. Viděla to zblízka. Moc dobře ví, co dokáže příroda.

Kirby smířlivě zvedne ruku, když ji zahlédne v okně. Frida, která se stále ještě drží za břicho a zkouší setřást ten pocit hrůzy, se odvrátí a dělá, že ho nevidí. Ne proto, že by se zlobila, ale protože se bojí. Když se předtím hádali, vzal její divoké prosby, aby se evakovali, jako urážku.

„Proč mi prostě nemůžeš věřit?“ ptal se zmateně. Nevěděla, jak mu má říct, že je to špatná otázka. Vždyť ani nevěděla, jaká by byla ta *správná*. Pořád ještě se neudobřili.

V tu chvíli vrazí do kuchyně Kirbyho kluci. Randál, který dělají, je na ta malá tělíčka příliš velký. Proti strachu, jenž se Fridě choulí na ramenou, jemně se lísa k jejímu krku a tiskne se k její průdušnici – něžný, neviditelný škrtící stisk –, jsou imunní. Oba cítí v té kypící atmosférické elektřině a v barometrickém tlaku, který každou hodinou klesá, jenom vzrušení. Jsou samá ruka samá noha a Frida skoro vidí, jak skrz ně probíhá proud. Lucas ve svých špinavých bílých ponožkách klouže po dlaždičkách, Flip skáče za ním, je ve vzduchu, padá, svalil se, ale už je zase na nohou, to všechno během jediného nadechnutí.

„Kluci,“ napomene je a snaží se přitom působit co možná nejvíc jako matka. Nemá skoro nic, čeho by se mohla v těchhle věcech držet. Definující charakteristikou její vlastní matky bylo, jak byla nematkovská. Všichni to říkali. Ne že by Frida litovala toho, jak ji Joy vychovávala. Její dětství bylo jedinečné, strávila ho plavbou mezi ostrovy, pokrytá mořskou solí, s obrazem slunce natrvalo vypáleným do vnitřní strany očních víček. Vyrostla všude a nikde. Keys, Portoriko, Bahamy, Haiti, Panama, Venezuela. Jedinými konstantami během Fridiných

formativních let byly její matka, jejich vetchá plachetnice a samotný oceán. Jedinou školou bylo to, co ji učila Joy. Kamarádi, které si dokázala najít, vydrželi vždycky jen do té doby, než Joy ohlásila, že vyplouvají. Když vytahovaly kotvu, Joy vždycky říkala, že je čas najít nové mořské nohy. Frida nechápala, co je špatného na těch starých, ale nikdy si nestěžovala. Samozřejmě že bývala statečná. Musela být.

„Kluci!“ řekne znovu, tentokrát hlasitěji, ale pořád jí to připadá jako divadlo. Jako něco, co viděla jenom v televizi. Oni to poznají a ona taky. Kdyby tu byla Joy, dělaly by se všechny tyhle věci jinak. Pobíhala by po domě s nimi, hrála by jejich hry, učila by se jejich tajemství. Byla by ve své misi natolik odhodlaná, že by nakonec kluci neměli na výběr a museli by ji milovat. Jenomže Joy tu není. To je bolest, se kterou se Frida učí žít.

Flip s Lucasem se řítí obývacím pokojem, ozve se rázné zaskřípění, jak se otvírají síťované dveře, a potom plesknutí, když se zhoupnou zpátky do rámu. Kirby někde venku zařve a kluci zaječí, dokonce i Lucas, který se nedávno rozhodl, že ve dvanácti už je na takové hry moc starý. Všichni tři zahnou za roh domu a zase se dostanou Fridě do zorného pole – kluci padají kolem okna, Kirby se za nimi těžkopádně valí s rukama nad hlavou a třepe přitom prsty. Frida přikáže svým nervům, aby se uklidnily, a zažene tohle kroužící, vířící znepokojení.

Vidíš, říká sama sobě, není to skutečné. Nikdo jiný to necítí. Všechno je v pořádku. Drží se toho ujištění. Zkoumá ho. Cítí se líp? Možná. Ale potom děťátko, které se znovu a znovu otáčí a vráží údy proti děloze, jež ho svírá, až do jejích střev, ten rašící výhonek klidu znovu zadusí. Všechno v pořádku rozhodně *není*.

Frida si opře břicho o okraj kuchyňské linky a Formica tlačí proti ní, proti nim oběma. Neodtáhne se, vnímá tu bolest, pokouší se utišit znepokojení tímhle způsobem, ale nejde to. Možná že je to celé pouze příznakem té pošmourné

žlutozelené záře venku, nebo je to možná tím, jak se v ní dneska dítě mele, jak se jí vybavují nezvané vzpomínky na mrtvou matku nebo jak v této sezoně proniklo na pevninu víc katastrofálních bouří než v kterékoli jiné... což je rekord, který nepochybně příští rok padne a rok nato znovu.

Ale nejpravděpodobnější vysvětlení, myslí si, je nabalení všech těchhle věcí dohromady a k tomu ten hustý, horký vzduch. Je to ta mnohost, ta drtivost, ta klaustrofobní vlhkost atmosféry, která zaplavuje její tělo a hemží se na její kůži. To bude určitě tím. Je to zahlcení. Hypervigilance. Úzkost, jež se maskuje za intuici. Ale není tu aspoň nějaká šance, že by to mohlo být naopak? Pulzující intuice, které se Frida snaží zřeknout, jak to jen jde. Hlas, který říká, že když tady zůstane, bude ji to hodně stát.

Její manžel přestane honit svoje kluky a vrátí se ke kolečku. Plácá teď pytle před kuchyňské dveře; zní to skoro neslušně. V podpaží má pŕlměsíce potu. U hnědých, prvními pramínky stříbra protkaných vlasů se pot jen perlí. Kirbyho pohyby budí dojem sebejistoty, všeobjímající aury kompetentnosti – má pod kontrolou pytle s pískem i práh, který budou chránit; pŕdu, na níž stojí; kluky, kteří za ním lítají tam a zpátky po dvorku; tento dŕm, tento den, tento okamžik. Ať jde kamkoli, ať udělá cokoli, jako by to měl pod kontrolou. Právě tohle k němu Fridu přitáhlo, když ho tehdy poprvé uviděla v troskách San Juanu. Vyzařoval z něj dojem, že tam patří.

Měla tehdy v plánu, že na týden nebo možná deset dnŕ navštíví Joy. Stalo se to na konci léta před jejím posledním rokem v architektonickém programu na Rice a měla to být rychlá dovolená v jejím plujícím rodném domě. Loď byla přes sezonu zakotvená v jejich oblíbeném přístavu u pobřeží Portorika. Vždycky to bylo jen přes sezonu. Potom co Frida v sedmnácti odešla, Joy se dál sama plavila mezi svými oblíbenými ostrovy, nikdy nezůstala na jednom místě víc než pár měsícŕ. Snadno si mohla vybrat Kajmanské ostrovy. Nebo možná ten

záliv u Tabogy, kde zakotvily potom, co Frida poprvé spatřila Puente de las Américas a rozhodla se, že chce jednoho dne takové divy stavět. Ale Joy si nevybrala ani jedno z těchhle míst. Vybrala si San Juan.

Frida se těšila, že si na chvilku odpočine od kovového sevržení svého života v Houstonu – dvě zaměstnání, neplacená stáž a brzy ještě celá ta zátěž ze školy, to všechno se dožadovalo konečného množství energie. Stýskalo se jí po matčině neutuchajícím nadšení, po tom starém komfortu usínat zabalená do vln, po tom trpytivém solném poprašku, který se držel úplně na všem. Měl to být balzám po nekonečném shonu v Houstonu, kde měla pocit, že jí pořád ubývají peníze, a vždycky se cítila, jako že tam nepatří.

Těsně poté, co Frida přistála na Isla Verde, dali jméno tomu hurikánu – zatím si vířil tam venku v Atlantiku. Říkali mu Poppy. Nikdo z těch, kdo přečkali hurikán Maria, ho nebral na lehkou váhu. Všichni byli tak připravení, jak jen mohli být; nehrálo to žádnou roli.

To, co následovalo, je zároveň živé a neúplné. Jeden terapeut, za kterým párkrát zašla, naznačil, že až pomine šok, ty chybějící kousky se jí zase vrátí. Ale Frida je nechce. Pamatuje si toho dost. Pamatuje si, jak se brodila povodní a troskami; jak se snažila přesvědčit zahlcené pohřební ústavy, aby spálily Joyiny ostatky; davy před letištěm, kde všichni čekali na šanci získat místo na neexistujícím letu na pevninu; jak se spoustou cizích lidí seděla v útulku FEMA. A pak se tam objevil Kirby, vstoupil do jejího zorného pole jako maják, jako první pohled na souš po mnoha dnech na moři. Byl to člověk, který věděl, co dělat dál, když to nevěděl nikdo jiný. Dívala se, jak se svou partou zkoumá tu zkázu. Pak se dali do práce. Odklízeli trosky, znovu natahovali elektrické vedení, vztyčovali nové sloupy. Prostě jeden úkol po druhém. Pravda je taková, že Kirby je nejšťastnější, když něco opravuje. Někdy si Frida dělá starosti, že to je možná důvod, proč si ji vzal.

Frida postaví hrnec na plotnu, aby se brambory uvařily, a malé diamantové odštěpky na jejím prstu přitom zachytí čarodějné žlutozelené světlo, které se vaří pod potlučenými mraky – dvůr se zbarvil západem neviděného slunce. Poppy řádila teprve před rokem, ale čas Fridu spolkl v celku. Od té doby jako by prožila už celá desetiletí a teď se nějak stalo, že je tady a dívá se na život, který sotva poznává. Zhruba si uvědomuje volby, které udělala cestou, že si nechala dítě a že řekla ano, když jí nabídl prstýnek. Že ukončila pronájem, odešla ze školy a přestěhovala se do tohoto malého městečka na východním pobřeží Floridy. Zároveň se však nemůže zbavit pocitu, že ji moře vyplavilo na nějaké neznámé pláži. Opravdu se tak rozhodla, nebo jenom podlehla? Když se chytíte záchranného voru, je to rozhodnutí, nebo něco jiného?

V koutcích očí se jí objeví slzy. To jsou hormony, napomíná sama sebe. Tohle všechno jsou jenom hormony. Miluje Kirbyho a miluje svoji dceru, se kterou se ještě nesetkala. V tomhle domě vytvoří takovou rodinu, jakou vždycky záviděla ostatním. Je tu dokonce místo i pro ty dva chlapečky, kteří jí nepatří. Teď už mořské nohy nepotřebuje, tahle půda je pevná a může ji udržet. Může je udržet všechny. Podívá se do trouby. V pekáči prská tuk, ale kuře samotné ještě hotové není.

Kluci si umyjí ruce, když je k tomu vyzve potřetí, ale jen tak napůl, žádné drbání, dokonce ani žádné mýdlo. Nic neřekne, tuhle bitvu považuje za vyhranou. Položí na stůl sloupek talířů a hrstku příborů a Flip, mladší z kluků, je začne sám od sebe prostírat. Frida se snaží nedat najevo, jak ji toto malé gesto překvapilo. Vždycky ho měla z těch dvou radši a ráda si myslí, že si na její přítomnost tady začíná zvykat. Koutkem oka se dívá, jak staví talíře tak, aby měla všechna místa stejný vzor; jeho čelíčko se vraští soustředěním, malé prsty odměřují vzdálenost mezi okrajem stolu a nádobím – tohle se Frida naučila při práci v lepších restauracích v Houstonu. Flipa to ale neučila a Kirby rozhodně taky ne. Musela to být jejich matka, náročná

žena, která Fridě připadá hrozná a fascinující zároveň a se kterou se zatím setkala pouze jednou. Rozvod nebyl čistý. Ne vždycky chápe ty trhliny, jež po něm zůstaly, ale pořád je cítí.

Její první léto s kluky, kteří nejsou její, bylo nečekaně těžké. Vůbec netušila, do čeho leze, dokud nezrušila nájemní smlouvu v Houstonu, neměla nasazený prstýnek a dítětko nebylo velké jako grep. Kirby měl dlouhou pracovní dobu, a když byl pryč, kluci zlobili. Lucas o trochu víc, Flip byl vždycky jeden nebo dva kroky za ním. Nikdo nebyl nadšený z toho, jak se věci vyvíjely – ani Frida, ani Kirby, ani jeho bývalá žena Chloe, a už vůbec ne kluci samotní. Ale tvrdě vydaná dohoda o péči určila, že budou s otcem trávit léto, občas nějaký ten víkend a každé druhé svátky. Fridiny preference v Kirbyho kalendáři místo neměly. A tak se snažila, jak jen mohla. Pořád se prostě snaží, jak může.

Lucas za ní otevře ledničku a začne se hrabat v oddílu na ovoce a zeleninu. Vysypává do zásuvky jablka z tenkého igelitového pytlíku a potom se přesouvá do horní přihrádky; pytlík se zlehka snáší na dlaždičky jako stříbrná medúza.

„Budeme večerět, kamaráde,“ řekne mu. „Tam pro tebe nic není.“

„No ale co máme?“ zeptá se. „K večeři?“

Frida ví, že tenhle rozhovor je marný, že už se rozhodl a nebude se mu líbit nic, co udělala. Vykveté v ní pocit porážky. Pečené kuře na pekáči bije do očí, jde z něj pára, je nacpané citrony a petrželkou a potřené máslem. Vypadá dobře, přímo se z něj sbíhají sliny, ale jemu na tom nesejde.

„Kuře s bramborovou kaší a se zeleninou.“

„To nechci.“

„Myslela jsem, že je to tvoje oblíbené jídlo.“

„Ne tak, jak ho děláš ty.“ Hrozně se snaží mít toho kluka ráda, jenomže on jí to nijak neulehčuje. Lucas zvedne pokličku na bramborách a zabrblá. „Tys je ani neoloupala? Nic jiného nemáme?“

„Slupky jsou výživné.“

Tiše zabručí: „Jo, to určitě.“

„Běž říct tátovi, že už je to skoro hotové.“

Lucas otevře dveře kuchyně. Pytle s pískem už jsou naskládané do výše jeho pasu. Přeleze je a jde hledat Kirbyho, který už se i se svým kolečkem posunul dál.

Frida přecedí brambory a začne do jejich měkké žlutobílé dužiny tlouct mačkadlem. Mačká je zuřivě; všechnu svoji agresi, hrůzu a odhodlání vkládá do večere, o které už teď ví, že si ji nikdo neužije. Její pohled znovu sjede ke klíčkům od Kirbyho nákladáku, které leží na stole, a ona si představuje, jak beze slova vychází z téhle kuchyně – brambory napůl rozmačkané, stůl prostřený, na rukou stále ještě zápach česneku – a odjíždí. Bylo by to snadné. Zároveň je to však nemožné.

Když vyjde Lucas zpoza rohu, aby řekl tátovi, že večere je hotová a vypadá hnusně, má Kirby zrovna plné ruce práce s tím, že vytahuje zpod zápraží kryty na okna. Překližka každého z nich je označená jménem místnosti – SZ KUCHYNĚ, J HALA, JV LOŽ – a obrostlá lesklou šedou plísní. Vzduch je prosáklý horkým, vlhkým, úrodným pachem, ve kterém je tolik očekávání, že se kapradiny nahloučené pod verandou téměř chvějí. I země se svým vlastním způsobem připravuje na to, co se blíží. Kirby ale netráví čas tím, že by uvažoval o takových nehmatatelných věcech; soustřeďuje se na to, co je užitečné.

„*Hnusně* je ošklivé slovo,“ zamumlá, zatímco stále ještě rovná dřevo.

„No, ale je to tak.“

Kirby odstoupí, aby ty kryty spočítal. Ví, že by měl Lucasovi říct ještě něco, ale neví, co by to mělo být. Všechna ta nevraživost mezi ním a jeho bývalou ženou se rozšířila na jeho syny a teď i na Fridu. Ví, že je to jeho vina, ale nenapadá ho, jak by to měl napravit, a tak dál doufá, že se to vyřeší bez jeho zásahu. Ale tyhle přípravy jsou tím, co dělá nejlépe, takže místo aby obrátil svoji pozornost k rozhovoru o pocitech s malým klukem, který o to nestojí, podívá se raději na svůj seznam. Všechny pytle s pískem jsou na místě. Zahradní nábytek je odklizený. Teď už zbývají jenom okna. Ví, že to s tím pískem přehnal. Pytle jsou navršené výš, než je nutné, ale on

chce, aby Frida viděla, že jí naslouchal. Je to důkaz toho, jak hrozně vážně to všechno bere – hurikán i svůj slib, že ji udrží v bezpečí. Doufal, že si toho gesta všimne a obměkčí se, ale ona se zjevně pořád ještě zlobí. Štve ho to, protože se tolik snažil, měl s ní trpělivost, netlačil na ni, bral ohledy na to, čím si prošla. Neměl na ni předtím tak vyjet, ale frustruje ho, že se to s ní nelepší. Pokud něco, tak se to spíš horší. Noční můry, záchvaty pláče – jako by jí hurikánová sezona sebrala všechny ty pokroky, které od Poppy udělala. Které *udělali*. A teď jsou kluci na víkend zpátky, dožadují se jeho pozornosti, a kromě toho se má příští měsíc narodit miminko, musí se platit hypotéka, on se bude muset potýkat s novou pracovní partou...

Ale ze všeho nejdřív musí zakrýt ta okna. Ve vzduchu je napětí. Možná je to blížící se hurikán, možná chemie toho, jak se střetávají všechny jeho neodkladné povinnosti a všechna ta zodpovědnost – není si jistý. Vlastně mu ani nesejde na tom, odkud to vychází. Ví jenom to, že je vyčerpaný.

Když potkal Fridu, nedávný rozvod ještě pořád bolel a jeho odhodlání, že si povede lépe, bylo na vrcholu. Předtím nedával dostatečný pozor. Tehdy to neviděl, ale teď ano. To neustálé cestování, přesčasy, prchavé víkendy po šestnáctihodinových dnech boje proti bouřím, kdy mohl jenom spát, to všechno se nasčítalo. Stal se návštěvníkem ve vlastním domě. Neměl být překvapený, když Chloe podala žádost o rozvod, ale byl. Nějak se z ní stal nepřítel, zatímco se nedíval. Asi právě proto, že se nedíval.

Byl rozhodnutý, že s Fridou to bude jiné. Přestal shánět nepravidelné zakázky a začal pracovat pro obec. Snížení platu překousl. Z toho mála, co mu po rozvodu zbylo, si koupil malý domek pár hodin cesty jižně od svých kluků. Když sem přišli, Frida pořád ještě oplakávala svoji matku, ale už se začínala zotavovat z toho šoku, že prožila Poppy. Její stav se zlepšoval a ten jeho také. Byli na sebe něžní. Nikdo se nikdy nezajímal o jeho vnitřní život tak jako ona. Chtěla vědět, odkud přišel, jak

se kvůli tomu cítí a po čem touží. Vyvolávalo to v něm pocit, že ho někdo zná, a to bylo nové. Chloe ho tolerovala – a pak už najednou ne –, ale Frida si ho vychutnávala. Natřeli dům svěží bílou barvou ještě předtím, než vůbec vybalili krabice, jen oni dva s válečky a žebříkem. Potili se na dvorku v poledním žáru, cítili blízkost vši té smrti, kterou zanechali v povodni, a zároveň se připravovali na nový život. Vytvářeli si cestu kupředu.

Tohle byl pro Kirbyho jiný druh partnerství. Frida ho přesvědčila, že dům bude lepší, když zbourá zeď, která odděluje kuchyni od jídelny, a potom se sama chopila palice; byla těhotná, trpěla nevolnostmi, ale byla rozhodnutá, že se na té práci bude podílet. A měla pravdu. Začala kreslit přístavbu, kterou by jednoho dne mohli vybudovat – další ložnici pro kluky, až přijedou na návštěvu, s velkým zápražím uzavřeným do síťoviny, kde by všichni mohli sedět a dívat se, jak volavky loví luční koníky. To je ta Frida, kterou si vzal; na každém kroku něco zlepšuje. Zlepšuje i jeho. Myslel si, že je to vzájemné, ale v poslední době má pocit, jako by se oba rozpadali.

„Tati,“ řekne Lucas, když vycítí, že se pozornost jeho otce stočila jinam. Dychtí pomáhat, chce být v jeho týmu, ale Kirby pořád přemýšlí o svém *druhém* týmu. Chce smířit ženu, co ležela po téhle střeše stejně snadno, jako by to byla loď její matky, s touhle cizinkou posedlou zmarem, která v kuchyni zapškle umývá brambory. Chce jí porozumět, ale je příliš unavený, příliš podrážděný, než aby jeho hlava pobrala proměnu, jež se s ní udála během těch posledních několika měsíců. „Tati!“ dožaduje se Lucas. „Můžu?“

„Beze všeho.“ Nechá Lucase vlézt pod zápraží pro několik posledních krytů na okna, jen aby mohl něco udělat. Když se dívá, jak jeho syn třídí překližku a opírá jednotlivé kusy o stěnu domu, všimne si, že je organizuje tak, aby byly rozdělené podle místností. „To je dobré,“ řekne mu, „jak jsi je dal ve správném pořadí. Efektivní.“

Lucas se rozzáří.

Kirby ví, že to Frida s kluky nemá lehké. Kdyby šlo o nějaké Lucasovo vyvádění, kopnutí, ránu, o Flipovo vztekání, to by dokázal zvládnout. Jenomže ty nuance, kvůli kterým je asi Frida tak vytočená, to není jeho silná stránka. Může přiznat, že se nechal tolik unést čistým štítem jejich malého bílého domku, že zapomněl vzbudit v klucích dostatečný dojem, že do něj patří i oni. Jeho život s Chloe a kluky a potom soužití s Fridou mu připadaly jako dvě oddělené věci. Nepřemýšlel o tom, jak je sjednotit. Ale co se stalo, stalo se, a tak dál doufá, že nepotřebují nic víc než trpělivost. Za pár dní se kluci vrátí k matce a on se bude ještě víc snažit, když přijde na Fridu. Jeden problém po druhém. Prozatím jde jen o to, přečkat víkend.

Když Lucas vytáhne poslední kousek překližky, otře si ruce do trička, na kterém se objeví malé šedivé šmouhy od plísně.

„To pro dnešek stačí,“ řekne Kirby. „Přitlučeme je ráno.“

Rád by je umístil už teď, jenže to by Fridina večeře vystydla a všechno by se jen zhoršilo. Když vyráží dovnitř, zahlédne ji, jak stojí v okně; ruku má položenou na břicho a mračí se na něj, orámovaná zelenými závěsy a těmi tmavými kudrnatými vlasy. Jako by tam stála už celé hodiny, nacvičovala si tuhle pózu a čekala, až Kirby vyjde zpoza rohu a spatří tu ledovou vizi mučednictví.

„Kdy sem dorazí ta bouřka?“ ptá se Lucas a sápe se mu po tričku. Oba kluci Kirbyho pořád chytají za oblečení. Vždycky z něj chtějí trochu víc.

„Zítra odpoledne,“ řekne Kirby. „Ale přímo nás asi nezasáhne. Podle předpovědi se má nad pevninu dostat někde víc na severu.“

„Dneska ráno jsem viděl odjíždět Robinsonovy. Jimmy říkal, že se evakuují. Ale my tu zůstaneme, že jo?“

„Přijde na to,“ řekne Kirby a upře oči na své nejstarší dítě. „Bojíš se trošky větru?“ Ještě než to dořekne, Lucas zavrtí hlavou. „Bojíš se trošky deště?“ Další zavrtění hlavou. „Tak se evakuovat nebudeme.“

Tuhle poslední věc řekne, když Lucas přelézá přes pytle s pískem naskládané v otevřených dveřích. Kirby nechce, aby tohle všechno slyšela Frida, ale stane se, a když zahlédne, jak se tváří, obličej zkrabacený a usazený, okamžitě se začne stydět. Jenom chtěl, aby se jeho syn cítil bezpečně. Ale potom jeho pocit viny příliš vzroste a změni se v něco hořkého, v něco zuhelnatělého. Cítí, jak se kazí – jak ho ta omluva, o které ví, že by ji měl nabídnout, pálí na jazyku.

„Umyj si ruce, Lucasi,“ řekne s ústy plnými popela.

„Už jsem si je myl.“

„Tak si je umyj znovu.“

Lucas vydá povzdech dítěte, které někdo nutí k těžké práci, a odpotácí se ke dřezu; zničehonic ho váha tohohle úkolu ubíjí. Tentokrát použije mýdlo.

Večeře probíhá tiše. Kluci se nimrají v jídle. Kuře je suché a kaše hrudkovitá. Zelenina má jasné barvy a je dobře okořeněná, ale tihle kluci nemají zeleninu rádi, pokud není uvařená v melase, jak to dělá jejich matka, a dokonce i v takovém případě jsou na pochybách.

„Jezte,“ pobízí je Kirby, zmatený jejich hladovými pohledy a vrchovatými talíři. Úplně mu nedochází, že kluci nelační po jídle. Oni lační po něm. Po jeho pozornosti. Po jeho lásce. Už před rozvodem po ní lačnili, ale on je krmil jenom zbytky, když měl zrovna čas a energii na to, aby si s nimi hrál. Teď jsou vyhladovělí. V jejich druhém domově jim Chloe tvrdí, že je Kirby všechny opustil. Oni tomu nechtějí věřit, to ještě ne, ale bojí se, že by to mohla být pravda. „Frida vám uvařila večeři a vy ji sníte.“

Svémi posledními slovy jim vlastně jenom nabídl další důvod, proč to nedělat. Během léta oba kluci Fridu trápili, protože má to, co chtějí. To, co jejich matka nikdy neměla. Je to jediný způsob, který znají, jak být věrní Chloe a neobětovat přitom Kirbyho pozornost. Tenhle víkend, ostatně jako vždycky, nedokážou přestat myslet na to, jak brzy ty vzácné hodiny s otcem skončí. Každý z kluků je jiný, ale v touze po něm jsou spojení.

„Nenuť je,“ řekne Frida. Vidí, že čím víc na ně Kirby tlačí, aby ji měli rádi, tím větší budou klást odpor.

„Dojít se musí,“ odpoví ostře Kirby.

Kluci tedy snědí jídlo, které nechtějí, protože jim to nařídil jejich otec. Lucas se zahryzne do stehýnka, Flip si cpe do pusy bramborovou kaši. Ale lační jsou pořád. Frida je jenom vetřelec, další hladové srdce, které musí Kirby živit, a další důvod, proč mají kluci méně lásky než dřív. Pokouší se získat si je laskavostí a lítostí, ale to se jim nelíbí. Je příliš cítit mechem, její hlas je moc hluboký a jídlo, které jim vaří, není správné. Pořád okukují její kulaté břicho a vidí, jak málo na nich brzy bude záležet. Láska v tomhle domě je konečná. Napjatá. Transakční. Není jí pro ně dost a brzy jí bude ještě méně. I oni cítí, že se blíží bouře.

Děšť začne ve chvíli, kdy Frida shrabuje studenou, tuhnoucí bramborovou kaši do misky Tupperware. Zbývá příliš mnoho jídla – Lucas a Flip byli vybíraví, a když se Frida rozhodla koupit celé kuře, nepřemýšlela o tom, jak dlouho se možná budou muset obejít bez proudu. Zvažuje, zda by tu kaši neměla prostě vyhodit, ale to jí v tu chvíli připadá horší než ji schovat, a tak zacvakne víčko a postaví misku do ledničky ke všem ostatním, malým zamlženým krabičkám s obsahem ve všech barvách duhy. Mohlo by to být krásné, kdyby nevěděla, co je v každé z nich – smažené plantainy, které rozbředly; růžové fazole s rýží; opečená mrkev; příliš velké kuře. Jenomže ona to ví, a tak vidí jenom souhvězdí jídel, která ani napoprvé nikdo nechtěl.

Nesnášejí její recepty a ty nové, které se učí kvůli nim, se pokaždé nějak pokazí. Vždycky ráda vařila, jenomže Kirby je v kuchyni k ničemu a úkol všechny nakrmit tak nějak padl na ni. Teď už tak ráda nevaří. Chybí jí houstonská rutina – tam aspoň věděla, co je cílem, a jediná osoba, o kterou se musela starat, byla ona sama.

Kluci jsou v posteli a Kirby něco kutí v kůlně na nářadí. Tiché šumění deště na střeše v ní obvykle vyvolává pocit klidu, ale dnes večer zní jako hrozba, tichá a vytrvalá – připravená v kterémkoli okamžiku zesílit. Kirby vejde dovnitř se svým rádiem na kliku, překročí pytle s pískem ve dveřích a rozstříkne

na podlahu trochu dešťové vody. U nohou se mu dělá kaluž. Frida se s ním nechce hádat, ale on je tak klidný, že prostě musí. Bojí se, že jestli mu nepřipomene, jak jsou všichni zranitelní, zase na to zapomene. Pořád jí zní v uších to, co řekl Lucasovi. *Troška deště. Troška větru.* Krucinál, Kirby, pomyslí si.

„Vidíš?“ řekne nahlas a ukáže na strop a na oblohu nad ním. Jiný den by se třeba držela zpátky. Možná by viděla vyčerpání v jeho tváři a vzpomněla by si, že i on se snaží, jak jen může. Ale tohle není jiný den. Tohle je dneska, a ona je unavená z toho, jak se cítí sama s panikou, která jí v poslední době čím dál častěji víří těsně pod kůží. „Už to začíná, a okna ještě nejsou zatlučená. Posloucháš mě vůbec?“

„Ale kurva už!“ Kirby udeří rukama do opěradla jedné židle, úhledně zastrčené, a celý stůl poskočí o několik palců dopředu. „Hned ráno je zatluču. Řekl jsem ti, že budem připravený, a taky že budem. To si myslíš, že jsem ho nesledoval? Myslíš, že nevím, jak hurikány fungují? Udeří dál na severu. A i kdyby ne, budem v pohodě.“

„Jasně, Kirbo, protože ty víš všechno. Máš všechny informace. Já jsem ta, kdo ví prd.“

Až na to, že oba dva vědí, a to z první ruky, jak vypadá hurikánová sezona. Kirby si řadu let vydělával tím, že uklízel po bouřích a jezdil tam, kde byly následky nejhorší; Fridě a Joy zase po celé její dětství vládlo počasí. V San Juanu jí nic z toho nepomohlo. Je nějaký div, že je teď tak vyděšená? Nejvýznamnější okamžik Fridina života je zahalený ve vytí hurikánu, v temném trychtýři zármutku a jasném bodu oka, které září shora – záře, již býval Kirby. Býval to tenhle dům a život, který si v něm budovali. Teď nejde o to, že by pochybovala o expertize svého manžela ohledně těchhle bouří – pochybuje o jeho expertize ohledně jí.

„Fri,“ řekne Kirby ve snaze deeskalovat vztek, který jí čte ve tváři, „budem v pohodě. To ti slibuju. Přípravu na hurikány dělám už od dětství. Víím, jak na to.“

Natáhne se k ní. Dítě znovu kopne, tvrdě, a ona už najednou nemá energii na to, aby poukázala, že tohle mají společné. Že v tomhle domě není jeden expert, ale dva. A brzy přibude třetí. Protože co jiného tohle dítě pozná než jednu bouři za druhou?

Přijdou slzy a padají spolu s deštěm venku, teplým a stálým, zatím bez burácení hromu. Předehra k něčemu většímu. K přívalu. Nechá ho, aby ji držel; oba stojí v dešťové vodě, která Kirbymu vytéká z bot.

„Bojím se,“ zašeptá.

„Neboj,“ řekne Kirby a tím se to celé ještě mnohem zhorší.

Proud vypadne uprostřed noci. Je to ten druh události, kterou většina lidí zaspí, ale Kirby není jako většina lidí. Okamžitě se vzbudí, hledí to tmy a uvědomuje si různé stupně ticha tam, kde kdysi hučela lednička, tikaly nástěnné hodiny, předl větrák, tiše sténal centrální větrací průduch. Neustálé bzučení elektřiny, která čeká, až se rozptýlí. Všechno to s cvaknutím ustane ve stejné vteřině a Kirby to slyší, jako by to byl sonický třesk.

Tiše vstane. V koupelně si všimne siluety filodendronu, která se rýsuje proti oknu. Mává na něj, jeho obrovské listy se temně třepotají. Vítr sílí. Dělá si starosti, že to zatlučení oken neměl odkládat. Možná se bouře pohybovala rychleji, než se čekalo. Možná že Frida měla pravdu. Že by to už začalo? Necharakteristické zahlodání pochybností roztříští poslední zbytky spánku, které se ho pořád ještě držely.

Rychle se obleče. Pracovní mikina a kalhoty Carhartt leží zmuchlané na podlaze v koupelně, kde je nechal, tričko je pořád to smradlavé, které měl den předtím, ještě vlhké potem. Teplota v domě začíná stoupat, protože nefunguje klimatizace. Jde ven a vyloví z přihrádky na rukavice ve svém nákladáku čelovku. Nasadí si ji a je rád, že překližka už je roztříděná a vítr, i když silný a nestálý, zatím není nebezpečný. Dešť na chvíli poleví a on pospíchá, aby toho co nejvíc využil.

Frida si myslí, že tu předpověď nebere vážně, jenomže on je ve své práci příliš dobrý na to, aby ji nebral vážně. Prostě

jenom není ochotný vycházet vstříc její panice. Když říká, že tady v Rudderu asi nebude nic než bouřka, není to žádná lež. Tyhle jeho přísně logické postupy ji kdysi uklidňovaly, když měla ještě v hlavě čerstvě zafixované trauma z Poppy, ale teď už nechce slyšet, jak jí říká, aby si nedělala starosti. Tak co má tedy říkat? Byla to brutální sezona. Příští rok bude taky zlý, ale tím, že realitu pojmenuje, se nic nezmění. Už dávno se naučil uzavřít svoji mysl před těmi masakry na jiných místech. To při svém zaměstnání musel.

Nahoře na žebříku, s kusem překližky v podpaží a vrtačkou v ruce, si posvítí čelovkou na okenní rám. Vypadá stejně, jako když tady odpoledne pracoval. Překližka dokonale sedí – věděl, že bude sedět. Díry už jsou vyvrtané a šrouby rychle zapadnou na místo. Je v tom jistá útěcha. Útěcha ve fyzických úkolech stejně jako v nástrojích, které se na ně používají, a také v té přesnosti nástavce zapadajícího do hlavice šroubu. Kdyby jen ty problémy s Fridou mohly být tak prosté, tak přístupné. Představuje si, jak jde s vrtačkou do jejich ložnice, používá ji na tajnou přihrádku v jejím chodidle nebo na šíji a resetuje nějaký tajemný vypínač, zatímco ona spí. Představuje si, jak se probouzí a zase má ten nerušený úsměv, který mu kdysi ukazovala, tak čistý, jako by jí ke štěstí stačilo jen to, že vidí jeho tvář. Je nefér si přát, aby to s ní bylo... jednodušší? Méně práce? Je to nefér. Ví, že je. Ale stejně si to přeje. Chce získat zpátky ty dny, které strávil na tomhle žebříku, s válečkem v ruce, aby ten opršlý dům znovu působil jako nový.

Flip a Lucas se vyvalí ven, probuzení a zvědaví, a ten pocit horkého odpoledního slunce na Kirbyho zádech pomine. Vůně nové barvy se vytrácí. Znovu začíná pršet a kluci na něj křičí, chtějí vědět, co tam nahoře ve tmě dělá. Na druhé straně téhle zdi se nejlepší kamarádka, kterou kdy měl, choulí kolem dítěte, jež budou mít spolu, dvě překrývající se těla zaneprázdněná tvořením. To je to, co má teď. Zatímco zemi smáčí teplý déšť, připomíná mu to, že to stačí. Je to víc než dost a on má větší

šťestí než většina lidí. Dnes bude čímkoli, co od něj tahle rodina v obležení potřebuje.

Kirby zapřáhne kluky do práce; jsou celí nažhavení, aby mu mohli pomáhat. Všichni tři společně připravují dům, zavírají jeho lesklé oči překližkovými víčky, jedno po druhém.

Frida už je celé hodiny vzhůru. Teď když je v posteli sama, si kolem nahého těla vybuduje polštářovou pevnost, jeden má mezi stehny, jeden v zádech, jeden tiskne k řadřům. Bezpečně uveleбенá poslouchá, jak Kirby a kluci zatloukají okna ložnice, a leží úplně bez hnutí. Kirby je hned venku, stojí na žebříku a tiskne bit vrtačky proti zdi, kde je čelo jejich postele, ale ona má pocit, jako by byl celé míle daleko. Jasné světlo jeho baterky protéká skrze závěsy a ozařuje bledě růžovou noční košili, kterou ze sebe v noci shodila. A pak to světlo zmizí, čtyři zatočení vrtačky, rána a zavládne naprostá tma. Odtáhne prostěradlo; je příliš velké horko na to, aby se její kůže dotýkalo cokoli kromě vzduchu. Instinktivně hledá svítící ciferník budíku, ale není tam.

„Ne, tu velkou,“ zavolá Kirby na kluky a potom znovu zaskučí motor vrtačky, zaječí šroub a ozve se další rána, když překližka pevně přilne k okennímu rámu.

Frida ví, že je brzy. Ví, že Kirbyho probudil výpadek proudu jako vždycky a vyvedl ho z míry, protože to čekal nejdřív odpoledne. Hned jak se rozední – nebo nerozední, to podle stavu oblohy –, ho asi zavolají, aby jel opravit stržené vedení. Frida si znovu přeje, aby ji aspoň tentokrát poslouchal, protože ráno by se všichni čtyři probudili někde ve Výběžku, daleko od dráhy hurikánu. Přeje si mít nějaký kód, který by mohla vyslovit, aby tím vyjádřila tenhle stav nouze, tenhle svůj vyšínutý

pocit, že jestli jí nedovolí, aby byla vyděšená, jestli jí nedovolí bezpodmínečně existovat v tom strachu, jestli ji nebude poslouchat, už možná zůstane vyděšená navždy.

Nic z toho nepovažuje za příznak těhotenství, ale možná se mylí. Musí to aspoň brát jako možnost, že ano? Třeba tahle hrůza k vytváření života patří. Přeje si, aby tu mohla být její matka, aby ji hladila po vlasech, poslouchala její břicho a lhala jí o tom, že to nebude bolet, až přijde čas. Místo toho ji obklopují muži a malí kluci. Je to pravda, že tady v Rudderu nezná ani jedinou ženu? Pokouší se přemýšlet. To přece není možné, ale ano, je to tak. Jednu sousedku sice má – starší ženu, která bydlí sama –, ale s tou si jenom vyměňuje zdvořilosti v samoobsluze nebo když ji náhodou potká u silnice.

V Houstonu žila Frida dost dlouho na to, aby si tam našla pár dobrých kamarádek, ale po Joyině smrti, po Poppy, si už neuměla představit, že by se tam vrátila a pokračovala ve studiu, jako by se nic nestalo. A tak zůstala v San Juanu i potom, co se odtamtud znovu začalo létat. Kamarádky jí volaly, aby zjistily, co s ní je, ptaly se jí, kdy se vrátí, ale ona neměla odpověď. Chtěla být nablízku lidem, kteří chápali, co se jí právě stalo. Především ale chtěla být blízko Kirbyho. A on ji tam taky chtěl. Nikdy se necítila tak *chtěná*. To, že je těhotná, si uvědomila několik týdnů předtím, než Kirbymu skončila smlouva, a když ji požádal, aby s ním odjela domů, připadalo jí to jako osud. Teď jí to prostě připadá jenom ukvapené.

Ložnice, už tak dost tmavá, potemní ještě víc, když Kirby zatluče okna v hale. Frida má otevřené oči a dívá se na miho-tání molekul, které se v té černotě znovu a znovu utvářejí. Kirby a kluci přejdou k obýváku. Pořád slyší bouchání žebříku a skučení vrtačky, ale buď přestali mluvit, nebo vítr vysává jejich hlasy nahoru do rozbouřené atmosféry. Už to nepotrvá dlouho.